

ARTS ESCÈNIQUES

Els teatres de Barcelona fan rècord tot i la crisi

El 2011 2,8 milions d'espectadors van anar als espais escènics barcelonins, la xifra més alta de la història

L'Associació d'Empreses de Teatre de Catalunya va presentar ahir les xifres del 2011: rècord d'espectadors i un augment significatiu de la dramaturgia catalana. La situació, però, segueix sent preocupant.

ANTONI RIBAS TUR

BARCELONA. "Les xifres són bones, però el panorama és regular", va comentar ahir Daniel Martínez, president del Grup Focus i de l'Associació d'Empreses de Teatre de Catalunya (Adetca), abans de començar la roda premsa en què es van donar a conèixer les xifres d'ocupació del 2011 de les 57 sales censades. L'any passat es va batre el rècord d'assistents als teatres de Barcelona, 2.816.283 espectadors –un 8% més que el 2010–, tot i davallada del consum, les retallades i el clima d'incertesa. Segons Martínez, "arribar als 3 milions no és una utopia".

La presència d'autors catalans a la cartellera i les produccions catalanes també van viure el 2011 un augment significatiu respecte al 2010. Els primers van pujar un 26% i els espectacles catalans, amb una pujada d'un 15%, van ocupar durant el 2011 un 75% de la cartellera, molt per davant del 16% de les produccions de la resta de l'Estat i del 8% dels muntatges estrangers. L'espectacle més vist, amb 103.322 espectadors, va ser el musical *Los miserables*, i el teatre que va rebre més espectadors, amb unes xifres totals de 257.386 espectadors, va ser el Liceu.

La recaptació de les 57 sales censades al llarg del 2011 va ser de

65.700.857 euros, un 5% més alta que l'any anterior. Pel que fa a l'ocupació total, va arribar al 54,18%, un 0,35 més que el 2010.

Tot i així, la situació del sector segueix sent crítica. "Hi ha públic, però potser arribarà un moment en què no hi haurà prou oferta", va aventurar Martínez fent referència a la crisi que afecta el sector. "Les greus decisions de molts ajuntaments, que han retallat de manera severa els pressupostos destinats a la programació escènica de companyies professionals, amenacen el sector", va recordar Martínez. "La baixada de les contractacions i l'anul·lació co-

El musical *Los miserables* va aconseguir una ocupació del 54,23% en les 98 funcions que es van fer al Barcelona Teatre Musical. ACN

mencen a ser alarmants", va subratllar. El president d'Adetca sap que, a més del teatral, els altres sectors també "pateixen els problemes financers provocats per la reducció del crèdit bancari i agreujats per la falta de múscul financer de les empreses teatrals i de les companyies".

Mesures per reflotar les gires

Amb l'explotació d'un espectacle en un teatre de Barcelona no n'hi ha prou per amortitzar les despeses, també cal sortir de gira per recuperar la inversió, i les companyies han de pagar l'IVA del que no han cobrat. "Les autoritats haurien de te-

Les xifres del 2011

103.322

Els espectadors del musical '*Los miserables*'

Un total de 8 dels 10 espectacles més vistos el 2011 són musicals. No és estrany. El fenomen es remunta al 2007. El justifiquen els grans aforaments i explotacions més llargues.

257.386

El Liceu va ser el teatre amb més espectadors

Els tres espectacles més vistos al Liceu l'any 2011 van ser les òperes *Der Freischütz* (17.534 espectadors), *Carmen* (14.324) i *Ariane et barbe-bleue* (12.891).

nir en compte que el sector demostra fortlesa i que augmenta la inversió i l'ocupació", va dir Martínez, que ara demana que les autoritats públiques mantinguin "els recursos que destinen als teatres". L'activitat de les administracions públiques és fonamental. Martínez va demanar als seus responsables que pensin com els privats i que no sacrificuin activitat. "Ara ens toca a tots ajustar-nos, que els teatres públics també ho facin per salvar l'activitat i fer més funcions", va dir. El sector està a l'espera de les mesures del departament de Cultura per afrontar aquesta situació. ■

ÒPERA

Christophe Rousset fa un Mozart d'estil impecable

Bon debut al Liceu del director francès

Crítica

'Les noces de Figaro'
GRAN TEATRE DEL LICEU
28 de gener

JAVIER PÉREZ SENZ

Viena, 1786. Quatre mesos després de l'estrena d'*Il burbero di buon cuore*, del valencià Vicent Martín i Soler, el Burgtheater de Viena estrena *Le nozze di Figaro*, de Wolfgang Amadeus Mozart. La fama immediata i els diners van somriure a l'autor valencià. La història, com tots sabem, va inclinar la balança a favor del geni salzburguès. La idea d'alternar les dues òperes, totes dues amb llibret de Lorenzo Da Ponte, a la cartellera liceïsta té, per tant, gran interès i un llo-

able efecte reparador. Mozart demana idees clares, equilibri, elegància i sentit teatral, perquè en Mozart el teatre és a la música. I en el seu debut liceïsta, el director francès Christophe Rousset va encertar plenament en l'estil, en la intenció i en el pols teatral. Un Mozart amb nervi, precís, ben matisat, amb un treball conscienciosos en els recitatius.

Pel costat escènic, el Liceu reposa el muntatge de Lluís Pasqual que no passa de discret. Tot és absolutament previsible, començant per un recurrent canvi d'època –trasllada l'acció als anys 30 del segle passat– que no aporta res rellevant a la trama. Com a molt, el nou embolcall aporta un lleuger toc de comèdia de saló, llastada de vegades per l'exagerada gestualitat d'alguns personatges. L'elegant escenografia de Paco Azorín aconsegueix la proximitat amb l'espectador i trenca la mono-

Les noces de Figaro en el muntatge escènic de Lluís Pasqual. GRAN TEATRE DEL LICEU

tonia amb un enginyós jardí de miralls mòbils en l'últim acte.

Destaquen les veus femenines en un repartiment amb serioses mancances (la majoria van actuar ja en les funcions populars de l'estrena del muntatge). La soprano valenciana Maite Alberola és una notable Comtessa, de cant generós i veu càlida, que va ser molt aplaudida en les seves dues grans àries. Pot millorar

molt la seva interpretació si té cura amb més rigor l'estil mozartí. Sensacional Cherubino de la mezzosoprano navarresa Maite Beaumont, amb una veu bella, natural i expressiva, de gran puresa. La soprano donostiarra Ainhoa Garmendia va ser una molt lírica Susanna, de cant natural i gran encert escènic, mentre que les seves col·legues, la bilbaïna Naroa Intxausti i l'escocesa Marie McLaughlin, van donar oportú relleu als papers de Barbarina i Marcellina.

De les veus masculines, el millor va ser la fina interpretació del baríton català Joan Martín-Royo, un Figaro treballat amb detall en els recitatius, d'exquisida línia i musicalitat. Va decebre, en canvi, el baríton gallec Borja Quiza, massa verd per fer justícia al paper de Comte d'Almaviva: la seva veu va anar perdent força i va cantar sota mínims la gran ària del tercer acte. Sonors Bartolo i Antonio, a càrrec del baix italià Gianluca Buratto i el colombià Valeriano Llanchas; completen l'irregular repartiment dos tenors barcelonins: Vicenç Esteve Madrid, un solvent Don Curzio, i Roger Padullés, un musical –encara que poc audible– Basilio. ■